

hold, vil sikkert virke ganske godt paa Landstinget. Den vil virke saaledes paa Landstinget, at det vil sige: Ja, nu ser vi, hvordan Stemningen er her i Landet, og derfor optræder vi paa den Maade, som det har været Tanken med Landstinget; nemlig at vi kun skulde øve en regulerende Indflydelse; men Folkestemningen, den skal herske. Naar de Herrer ler, er det jo, fordi de ikke vil appellere til et Folketingsvalg, og naar de ikke vil det, er hele deres Tale om Parlamentarismen, som fornægtes, ikke meget værd.

Da jeg gør Regning paa, at jeg kommer til at veksle en kort Bemærkning med den højtærede Finansminister, skal jeg slutte denne med at sige, at Sammenligningen mellem Loven af 7. August 1914 og almindelige Love har den Vanskelighed, at Loven af 7. August opretholdes imod sin Forudsætning, ganske paa samme Maade som de gamle Højreministerier opretholdt Krigstoldskatten af 1863, hvad vi meget ofte bebrejdede dem.

Finansministeren (Brandes): Det Indtryk, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) vil give Forsamlingen, synes at være dette, at det er ham yderst magtpaaliggende at holde det nuværende Ministerium ved Roret. Hans Forkærlighed for Ministeriet viser sig i hver af de Taler, han nu holder! Han betragter det næsten som en Ulykke for Samfundet, hvis Ministeriet skulde gaa! Jeg kan imidlertid ikke i Øjeblikket se, at det ærede Medlems Handling stemmer overens hermed, og naar han stadig bebrejder os vore mange Ord, vil jeg sige til ham, at han behøver dem jo ganske sikkert ikke; han behøver ikke Ordene, for alt staar nu for ham paa Handling. I det Øjeblik, man vil stikke en Kniv i en Mand, er det naturligvis ikke nødvendigt at prædike saa langt over ham, men derimod at føre Haanden kraftigt og sikkert og faa Stødet lige ind i Brystet paa ham. Det er det, det kommer an paa, og det er det, der nu skal til at foregaa.

Det ærede Medlem siger til os, at hvis vi stoledes paa Folketingsparlamentarismen, havde vi ikke andet at gøre i denne Situation end at opløse Folketinget for at virke ind paa Landstinget. Ja, det er jo en engelsk Skik eller Praksis, det ærede Medlem her minder om. Det sker i England, at man opløser Underhuset for at virke ind paa Overhuset. Det er sket nogle Gange, og jeg skal ikke nægte, at noget saadant kan man gøre. Det er blot ganske

umuligt under den foreliggende Situation, thi det Lovforslag, som vi her taler om, og som det ærede Medlem vil forkaste, gaar ud paa at yde Regeringen saadanne Midler, at den overhovedet kan fortsætte. Jeg kan ikke paatage mig Finansernes Ledelse, naar Kassen ikke alene tømmes, men der paadrages en Gæld, som jeg ikke har lovlig Beføjelse til at paadrage Statskassen. Det tror jeg dog, det ærede Medlem vil give mig Ret i. Og hvorledes skulde Regeringen kunne opløse Folketinget efter vor Grundlov, uden at det dog tog, skal vi sige, henimod en seks Uger? Mens sad da Finansministeren uden at have faaet Midlerne bevilget og uden at vide, om han fik dem. Den Situation er umulig, saa det ærede Medlems Anvisning paa, hvad vi skal gøre, kan vi ikke følge.

Men naar det ærede Medlem mener, at dette Ministerium gerne vil bort, og han ikke under os at komme bort, men for enhver Pris vil holde os paa de Taburetter, vi nu har siddet paa saa længe — adskillige mener for længe —, saa har han et ganske simpelt Middel til at beholde det. Han behøver kun at frafalde den Fordring, som han stiller. Det er vor Betingelse akkurat paa samme Maade, som det ærede Medlem forlanger af os en bestemt Ting, uden hvilken han, som sagt, ikke vil give os Midlerne til Statshusholdningens Førelse. Han behøver kun at frafalde den Fordring, som han stiller til os; hvis den er frafaldet inden Fredag Aften, vil jeg sikre ham, og jeg haaber, han er glad ved, at jeg kan sikre ham det, at Ministeriet bliver i sin Stilling. Der behøves ikke mere. Tag en kraftig Beslutning, ærede Medlem fra Ringkøbing, opgiv den urimelige Modstand, De gør mod det Ministerium, som De elsker saa højt, og De skal beholde det!

J. C. Christensen: Nu er vi jo inde paa en meget fornøjelig Maade at tage det paa. Sagen er, at jeg søger at bibringe Ministeriet en Opfattelse af, at det er fornuftigt af det at opgive den Myndighed, som det holder saa stærkt paa. Ministeriet vil ikke. Jeg ønsker, at Ministeriet skal sidde i disse vanskelige Tider og bringe Sagerne i Orden, inden det forlader Pladsen, men jeg ønsker ikke et ufornuftigt Ministerium siddende, og den Maade, Ministeriet her stiller sig paa, finder jeg er ufornuftig. Det vilde være langt fornuftigere, at Ministeriet gik til en virkelig Forhandling med os netop i denne Sag.

Nu siger den højtærede Finansminister, at Ministeriet kan ikke appellere til Vælgerne